

עפ"ת 37923/01/16 - מוסא סעאידה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 37923-01-16 סעאידה מוסא נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת דבורה עטר
מערערים	מוסא סעאידה
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום פ"ת (לתעבורה) (כב' הש' מגי כהן) בתת"ע

9032-06-15, מיום 12.2.16 לדחיית בקשת המערער לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו, ביום 6.12.15 במסגרתו הורשע בביצוע עבירה של חריגה באורך הרכב בניגוד לתקנה 313(א)(3) לתקנות התעבורה (להלן: "**העבירה**") והושתה עליו פסילה בפועל למשך 60 ימים, קנס בסך של 2,000 ₪ ופסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים (להלן: "**ההחלטה**" ולהלן: "**פסק הדין**").

2. במהלך הדיון בערעור הביע ב"כ המערער את הסכמתו כי הרשעת המערער על פי פסק הדין תיוותר על כנה ומיקד את טיעוניו בערעור בהקשר לענישה שהושתה על המערער במסגרתו, בהיעדרו. הוא עתר לבית המשפט לקבל את הערעור, לבטל את גזר הדין ולהשיב את הדיון לבית משפט קמא על מנת שיגזור את עונשו של המערער במעמדו.

ב"כ המערער טען כי המערער נשפט בהיעדרו, נוכח נסיבות שאינן תלויות בו. שכן בא כוחו דאז, התייצב אמנם במועד הדיון, לפני בית משפט קמא לדיונים אחרים שנקבעו בעניינו ואולם מחמת טעות משרדית, בתום לב, לא הובא החומר הנוגע לעניינו של המערער ועל כן הגיש לאלתר, בקשה לדחיית מועד הדיון.

באשר לעיוות הדין שיגרם למערער היה ופסק הדין יוותר על כנו, טען בא כוחו בדבר נסיבותיו האישיות של המערער והאירועים שפקדו אותו לאחרונה בגינם נמנע ממנו מלטפל בעניינו וסמך ידיו על בא כוחו. כן טען שיהא בפסילת רישיון הנהיגה של המערער משום פגיעה במטה לחמו ומקור פרנסת משפחתו, לרבות אמו האלמנה.

בהקשר לענישה טען ב"כ המערער בנוסף כי חורגת לחומרה מהמקובל, שכן מתחם הענישה אינו כולל רכיב של פסילה.

במהלך הדיון הפנה ב"כ המערער להנחיית אגף התנועה הארצי, מחודש אפריל 2014, להימנע מלאכוף את העבירה נוכח חומרתה הפחותה, אלא במקרים שבהם נשקפת בבירור סכנה (להלן: "**ההנחיה**") ואף סמך ידיו על פסיקה במסגרתה הוטלה ענישה שאינה כוללת רכיב של פסילה, נוכח ההנחיה.

עוד הפנה ב"כ המערער להסכמת המשיבה בבית משפט קמא, לביטול גזר הדין תוך הותרת ההרשעה על כנה (להלן: "**ההסכמה**").

3. ב"כ המשיבה טען כי הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה באיחור ובלא שנתבקשה אורכה להגשתה ודין הערעור להידחות, אך מטעם זה. באשר להסכמה טען כי הובאה בפני בית משפט קמא לאחר מתן ההחלטה והגם שלא הורה כלל על הגשתה.

כן טען ב"כ המשיבה כי לא בא זכרן של הטענות בדבר ההנחיה בבקשה שהוגשה לבית משפט קמא לביטול פסק הדין ואף לא בהודעת הערעור אלא נטענו לראשונה במועד הדיון ודין להידחות מטעם זה בלבד.

ב"כ המשיבה הדגיש את עברו התעבורתי המכביד של המערער הכולל שתי הרשעות קודמות בעבירה ותוך הפניה לפסיקה טען כי כלל רכיבי הענישה בדין יסודם ועתר לבית המשפט לדחות את הערעור.

דין והכרעה

4. טענת ב"כ המשיבה כי דין הערעור להידחות מחמת האיחור בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין, לבית משפט קמא, בלא לבקש אורכה להגשתה, לא התקבלה על ידי. שעה שבקשה זו נדונה על ידי בית משפט קמא לגופה ועניין האיחור בהגשתה לא בא לידי כל ביטוי בהחלטה.

5. אמות המידה המנחות את בית-המשפט בבואו להכריע בבקשה לביטול פסק-דין מצויות בסעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**"): קיום סיבה מוצדקת לא-התייצבותו של המבקש במשפטו או גרימת עיוות דין כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין.

תנאים אלה ייבחנו על ידי בית המשפט לאור תכליתו של סעיף 240 לחוק, ייעול ההליך הפלילי בעבירות קלות ותוך מתן הדעת לנטל המוטל על כתפיו של נאשם שנשפט בהיעדרו, לשכנע את בית-המשפט כי מתקיימים בעניינו טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש (ר' רע"פ 9142/01 **איטליא נגד מדינת ישראל** (02.10.2003)(להלן: "**עניין איטליא**").

6. נטען כי אי התייצבות ב"כ המערער דאז לדיון בבית משפט קמא, נבעה מחמת טעות משרדית. בעניין איטליא נקבע כי אין בטעות משרדית של עו"ד לעלות כדי נסיבה מוצדקת לאי ההתייצבות ואף לא טעות הנובעת מחוסר תשומת הלב של הנאשם עצמו או שכחה.

גם ההסכמה ניתנה מבלי שנדרשה, לאחר מתן ההחלטה וכמפורט בה, מטעמים קולגיאליים בלבד ואין להקיש ממנה דבר, מעבר לכך.

7. הגם שנסיונותיו האישיות של המערער ועיסוקו לא נעלמו מעיני, לא עלה בידו להוכיח כי יהא בהותרת גזר הדין על כנו כדי לגרום לו לעיוות דין.

בצדק שקל בית משפט קמא, כנסיבה לחומרה, את עברו התעבורתי המכביד של המערער. עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות מעלה כי המדובר במי שזקף לחובתו 73 הרשעות קודמות, ובכללן, שלוש, מהשנים האחרונות, בגין ביצוע העבירה גופה. הרשעה קודמת מחודש אוקטובר 2014 בגין העבירה שבוצעה בחודש אפריל באותה השנה. הרשעה נוספת מדצמבר 2014 הכוללת ביצוע העבירה בשתי הזדמנויות, בחודש מאי 2014 והרשעה נוספת מחודש מאי 2015 בגין ביצוע העבירה בחודש יוני 2014.

8. רכיבי הענישה אשר הושתו על המערער אף אינם חורגים ממדיניות הענישה הנוהגת ולבטח לא באופן שיצדיק התערבות ערכאת ערעור.

ברע"פ 2521/12 **וג'די נג'אר נ' מדינת ישראל** (28.03.2012), נדון עניינו של מערער שהורשע בהעדרו בביצוע העבירה והוטלו עליו שלושה חודשי פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס בשיעור של 1,000 ₪. בית המשפט העליון דחה את הערעור בהדגישו את חומרת העבירה וריבוי העבירות מסוג זה שביצע המערער בעבר.

ברע"פ 8344/11 **פייסל יוסף נגד מדינת ישראל** (20.5.13), נדון במאוחד עניינם של ארבעה מערערים, בעלי עבר תעבורתי, אשר הורשעו בגין ביצוע העבירה ונדונו לקנסות, פסילה בפועל ופסילה על תנאי.

בסופו של יום הקל בית המשפט העליון ברכיב הפסילה של שלושה מהמערערים והעמיד אותה על חודש אחד ועל הרביעי השית פסילה למשך חודשיים, נוכח הפעלת מאסר מותנה שירוצה בחופף.

9. חלקם הארי של טיעוני ב"כ המערער באשר להיות הענישה שהושתה על המערער חורגת ממתחם הענישה ההולם את העבירה, נסמכים על ההנחיה.

ייאמר תחילה בהקשר זה, כי טיעוני ב"כ המערער בדבר קיומה של ההנחיה והשלכותיה לעניין מתחם העונש ההולם, נטענו לראשונה, במהלך הדיון בערעור ואך מטעם זה אין להידרש להן. מקומה של ההנחיה נפקד מהבקשה לביטול פסק הדין שהוגשה לבית משפט קמא ועל כן לא נדרש לה בהחלטה, ואף מנימוקי הערעור שהוגשו לבית משפט זה.

מעבר לנדרש יצוין כי דבר קיומה של ההנחיה בא אמנם לידי ביטוי מסוים בפסקי הדין עליהם סמך ידיו ב"כ המערער ואולם רובם ככולם, הם פרי הסדרי טיעון ובאשר לאחרים, לא ניתן ללמוד על נסיבותיהם באופן שניתן יהיה להקיש גם בעניינו של המערער.

הוסף לכך את העובדה כי גם לשיטת ב"כ המערער השימוש בהנחיה אינו גורף אלא בכפוף לנסיבות שאינן מקימות סכנה לציבור ולא הונחה בפני כל תשתית בנוגע לקריטריונים בהיבט זה, בעניינו של המערער, אשר זקף לחובתו מספר רב של הרשעות קודמות ובכללן, בגין ביצוע העבירה, גם לאחר כניסת ההנחיה לתוקף ולא היה בענישה כספית שהושתה עליו בעבר כדי להרתיעו.

10. לאור סך כל האמור לעיל אני מורה על דחיית הערעור.

ניתנה היום, י"ז אייר תשע"ו, 25 מאי 2016, בהעדר הצדדים.